

2. uzdevums. Nosakiet doto darba fragmentu modernisma virzienu! Nosauciet katram virzienam raksturīgākās pazīmes!

1. Esik, velā, pilī, lujā,
Pirmā, ūra, pārā, panā,
Varbūt pēdīg, lapšu, kājā,
Nikī, laulāts, ta, ta, ta!

(Skaitāmpants, pierakstīts Rencēnos)

2. Neatvadīsimies!

rūgts ir ne tikai analgīns
bet arī dzīve ziniēt
nevajag zaķi nesteigsimies
neatvadīsimies

asara zirnekļa tīklā
tāds ir mans liktenis ziniēt
bet nevajag notraukt vienalga
neatvadīsimies

(K. Elsbergs)

3. Žozete jautā tētim:

- Tu runā pa telefonu?

Tētis noliek klausuli. Tētis saka:

- Tas nav telefons.

Žozete atbild:

- Nē, tas tiešām ir telefons. Mamma man tā teica. Žaklīna man tā teica.

Tētis atbild:

- Tava mamma un Žaklīna kļūdās. Tava mamma un Žaklīna nezina, kā to sauc.
To sauc par sieru.

- To sauc par sieru? - jautā Žozete. - Nu labi, es ticu – tas ir siers.

- Nē, - saka tētis, - tāpēc, ka sieru nesauc par sieru, bet par mūzikas kastīti. Mūzikas kastīti sauc par paklāju. Paklāju sauc par lampu. Griestus sauc par parketu. Parketu sauc par griestiem. Sienu sauc par durvīm.

Un tētis māca Žozetei vārdu īsto jēgu. Krēsls ir logs. Logs ir spalvaskāts. Spilvens ir maize. Maize ir paklājīņš pie gultas. Kājas ir ausis. Rokas ir kājas. Galva ir dibens. Dibens ir galva. Acis ir pirksti. Pirksti ir acis. Tad Žozete runā, kā tētis viņu māca.

4. Pilsētas sapnis

Es gribu pārbaudīt, vai mana pilsēta ir tāda,

Kā manos sapņos rādās.

Tālab es paņēmu savu sapni un iešu,

Kur Vincents sasējis saules, tējnīcas un kviešus,

Un es likšu savu sapni uz mazām augļu koku ielām,

Uz augļiem pašiem

Un uz diviem biksēm pusmastā bērniem, kas šķielē,

Uz izklaidīgiem suņiem un uz kreimenēm izklaidus sētām.

Visiem es pielikšu klāt savu sapni

Un salīdzināšu, vai ir tas pats.

Pie greizajām juntu dzegām es domāšu, cik labi, ka mans sapnis arī ir greizs,

Bet nedrīkst, nedrīkst nekad mans sapnis būt nepareizs.
Tā ar manu sapni kā pasi mani ielaidīs pilsētas ielās
Divi biksēm pusmastā bērni, kas peļķēs uz mākoņiem šķielē.
Parole: „Mūžīgais mākonis.”

Un es iegāju pilsētā un uzliku savu sapni uz akmeņiem spīviem
Un redzēju- tie vecāki pat par manām aizsenām iepriekšējām dzīvēm.
Viņos dus faraoni un saules, kas viņus apņem.
Mēs nesapņojam pilsētu. Mēs esam sapnis, ko pilsēta sapņo. *(L.Tauns)*

Rīgas 14. vakara (maiņu) vidusskola